

Laura, ¿de què vas?

Després de l'èxit estiuenc del maxi-single «De què vas?», la cantant de música disco Laura Martí prepara el seu primer elapè, que al Nadal estarà segurament ja a les botigues. Mentrestant, es dedica a una feina encomiable i que li és molt pròpia: estar maca.

Eduard Company

La seva figura és perfecta, i resulta sorprenent saber que té un fill. «Els meus esforços em costa, mantenir-me així», explica. Casada amb Frank Dubé, compositor de les seues cançons, porta, malgrat la seva joventut, gairebé deu anys en el món de l'espectacle, i just ara comença a despuntar, a tastar l'èxit. La causa d'aquest retard és molt senzilla, voler cantar música disco en català: els productors no han volgut arriscar-s'hi. No obstant això, ¿De què vas?, el seu esperat maxi-single, aquest estiu ha sonat a totes les discoteques. Així, doncs, Laura Martí està ja preparant el seu primer LP, que s'editarà a finals d'any.

—*La pregunta és obligada: I tu, ¿de què vas?*

—Vaig d'intentar introduir la música disco en català al mercat. I també, permet-me l'arrogància, de tractar de canviar una mica els esquemes musicals en què s'ha mogut la música catalana. Fins ara era un tipus de cançó monòtona i avorrida, i no té un aire massa exportable. Tampoc pretenc que la música disco sigui l'única que es faci en el nostre idioma, però sí que penso que la seva existència és imprescindible.

—*Però, ¿no és molt difícil això? Els de la Cançó es queixen que les institucions no els fan cas, imagina't amb un producte innovador com el teu...*

—Sí, però aquests senyors, quan es queixen que les institucions no els fan cas, ¿no veuen que el senyor Michael Jackson està omplint tots els camps de futbol d'arreu del món, i que no ha demanat mai cap subvenció a la Generalitat?

—*Però té una CBS al darrere.*

—Oh, bé, d'acord. Però si aquest senyor no fos vàlid, la CBS també escombra. L'única subvenció eficaç és la que dóna el públic. Mira, no vull dir noms, però els que es queixen són gent que ha sortit milers de vegades per televisió, que les ràdios no paren d'anomenar-los. Si no ténen l'èxit que han de tenir, potser és que no fan el tipus de música que el públic demana. Jo mai he demanat cap subvenció a la Generalitat, perquè hi estic en contra.

—*¿Quina és la pedra filosofal per fer comercial una peça de música disco?*

—Que el producte sigui bo i que se sàpiga vendre. Una barreja entre fons i forma.

—*¿Quins són els intèrprets de música disco que veus com a capdavanters?*

—Indiscutiblement, Madonna. Té moltes qualitats; sap moure's dalt d'un escenari, sap cantar, sap parlar, i amb els seus trenta anys ha organitzat un dels enrenous més espectaculars en la música mundial. La seguiria Whitney Houston, que també és una gran artista. Quant als homes, el rei per

excel·lència és el Michael Jackson.

—*¿I què penses de la Sabrina, la Samantha Fox i la Marta Sánchez?*

—Bé, la Sabrina és una dona que al meu entendre té un físic increïble, molt exuberant, i l'ha sabut aprofitar. El que no ha assolit ha estat demostrar, malgrat la gran publicitat que se li ha fet, que darrere la seva imatge hi ha una mica més de fons. La Samantha Fox té més base i la Marta Sánchez podríem dir que té més veu.

—*El fet és que totes tres s'han distingit també pel volum generós dels seus pits. A la vista d'això, ¿és imprescindible ara com ara tenir els pits grans per a sortir a cantar música disco?*

—Bé, jo canto música disco i no els tinc grans, no crec que sigui imprescindible. Elles ho han posat de moda, ho han sabut vendre bé, i em sembla perfecte. Tant de bo hi hagués una Marta Puigdengoles catalana, que tingués un parell de càntirs increïbles i que pogués canviar la imatge d'altres cantants d'aquí que l'únic que poden vendre és la seva gran veu, la seva gran profunditat de lletres, la seva gran transcendència del que diuen, sense tenir cura del seu físic. Un cantant és un 50% de veu i un 50% d'imatge, i crec que els artistes d'aquí hauríem de perdre la timidesa que ens caracteritza, ser més arrogants.

—*Sembla que la Maria del Mar Bonet se n'ha adonat, ¿no?*

—Sí, ha fet un canvi d'imatge increïble, i des d'aquí aprofito per felicitar-la, perquè era realment trist que una dona de quaranta anys sigui actualment més maca que quan en tenia vint.

—*Abans m'havies parlat de Michael Jackson. Ell s'ha blanquejat la pell i no ha deixat un racó del seu cos sense l'operació adient d'estètica. Si l'èxit que has tingut a Catalunya arribés a Europa, ¿estaries disposada a passar pel quiròfan per vendre més?*

—Bé, jo estic molt contenta de com sóc. Si aquest senyor ha considerat que li calia passar pel quiròfan, em sembla perfecte. Crec que hem d'usar tots els mitjans que tinguem al nostre abast per embellir.

—*¿I altres mitjans de promoció com han usat la Sabrina i la Samantha Fox com sortir despullades en les revistes, hi accediries?*

—Igualment ho trobo bé si elles creuen que així venen més el seu producte. No és un mètode que tingui en perspectiva, perquè no en tinc necessitats, però tampoc el descarto.

—*¿Vols arribar a ser un sex-symbol?*

—Sí. No estaria gens malament.

—*¿I a què series capaç de renunciar per aconseguir-ho?*

—Uf, vaja pregunta. Lògicament renunciaria a la meua vida privada, però quant al tema de la família, m'ho hauria de plantejar.

—*¿Què passa quan el públic s'exalta i comença a dir grogleries a la cantant sexy? ¿Com es viu això dalt d'un escenari?*

—Bé, m'ha passat més d'una vegada. Són gangues de l'ofici. El bo és que això demostra que la cosa funciona, si el públic vol tocar-te o besar-te és senyal que sedueixes, ¿no?

—*Conta alguna anècdota d'aquestes.*

—Bé, una vegada, un grup de nois van voler pujar a l'escenari a petonejar-me, i van haver d'intervenir els serveis de seguretat. D'una banda, ho passes malament, ja que penses, «ostres, ¿i ara d'aquí, com en surto?», però també et sents afalagada perquè aquelles persones arriben a l'extrem de voler-te agredir, perdut ja el decòrum i es demostra per tant que agrades, ¿no?

—*¿I fins a quin punt això no és exhibicionisme?*

—Ho és totalment. Un cantant o actor ha de ser exhibicionista d'entrada perquè si no, no sortiria mai a un escenari.

—*¿I a tu t'agrada que et mirin?*

—Evidentment. □

Laura Martí, una cantant entestada a introduir la música disco en català al mercat.

JOSEP LOSADA